

2. Zemětřesení

*Kde je ta ryba?
Kočka ji snědla.
Kde je ta kočka?
V lesy zaběhla.
Kde jsou ty lesy?
Na prach shořely.*

Anna vklouzla domů, do svého bytu. Hlasitý povznesený zpěv slyšela už na chodbě. Aha, Joške a jeho kamarádi se ještě baví, na programu jsou už hospodské písničky. Ona využije příležitosti, proklouzne tiše jako myška k sobě a půjde na kutě. Na otcovské kázání nebyla zvědavá, už si jich během posledních dní užila vrchovatě. Výtěžnost dnešního večera s Tomášem byla vysoká, konstatovala. Opravdu jí pomohl, přinutil ji k maximálnímu soustředění. Když bude dál pokračovat stejně intenzivně, možná by se těch státnic nemusela tak hrozně děsit. Táta během té doby, co u ní pobýval, několikrát dost vehementně zaútočil na její známost s Tomášem a ona Toma se stejnou vervou hájila. Ne, nenechá si do svých věcí od nikoho mluvit. Tomáš si získal její přátelství, vážila si ho a měla ho ráda. Pokud by ho chtěl někdo napadnout či znevážit, i kdyby to byl její vlastní otec, byla připravena za něj a za jeho čest tvrdě bojovat.

A to nebylo vše, co se Tomáše týkalo. Dnes odpoledne na úplně malou chvíli zachytila ozvěnu onoho překvapivého pocitu, který ji v Tomášově blízkosti už několikrát ovládl, třeba toho podvečera ve Vídni, když spolu tancovali. Byl to jenom prchavý okamžik, zrovna hleděl do jejích skript a ona si v hlavě skládala odpověď na právě položenou otázku, když se na něj mimoděk zadívala. Napůl seděl a napůl ležel na pohovce, uvolněný a náhle velmi přitažlivý. Rychle obrátila pohled jinam, trochu vyvedená z míry, ale nemohla to popřít. Tomáš prostě občas uměl být po čertech hezký chlap, jenom na to vždycky znova úspěšně zapomněla. Asi protože jí to dřív připadalo vzhledem k celé situaci nejvíc ze všeho trapné. Ale i kdyby toho nebylo, stával se pro ni teď, když poznala kousek jeho světa, zajímavějším než kdy dřív. Nyní už víc chápala, jak se mohlo stát, že tehdy tak okouzlit umělecky založenou Maru.

Převlékla se do dlouhého trička na spaní a vlezla si do postele. Bože, úleva. Byla tak strašně unavená. Vydrž ještě těch pár dnů, říkala si, a budeš mít aspoň tu školu za sebou. Zdola slyšela uklidňující hlahol mužských hlasů, který ji příjemně uspával. Milý tate a jeho kumpáni. Už pozítří poletí zpět do Jeruzaléma, pomyslela si ještě, už to spolu ustojí a při troše štěstí a dobré vůle se třeba ani nepohádají.

Náhle ji cosi vytrhlo ze snu. Kolem panovala úplná tma, ale její smysly byly v bdělé pohotovosti. Tma ano, ale ne ticho. Jenom malý kousek od své tváře uslyšela něco jako klidný dech spícího člověka. Hloupost, že by u ní spala Duma? Natáhla ruku a čehosi se v té inkoustově černé tmě prsty dotkla. Vyděsilo ji to tak, že by se v ní krve nedořezal. Právě totiž nahmatala něčí vlasy. Kdosi měl hlavu položenou těsně vedle ní, na jejím polštáři. *Pšššš, Anno, zůstaň zticha*, ozvalo se jí v mysli. Silná ruka pevně sevřela její zápěstí. Cítila splašený tep srdce až v krku a v ústech měla naráz úplně sucho. To není možné, není to možné, sním. Ten vedle ní byl tak blízko, že je od sebe dělily pouhé centimetry. Ucítla jeho vůni, již by si nespletla s ničím jiným na světě, silnou svobodnou vůni lesa a lovu. Lehce se pohnula dopředu, aby překonala nepatrnou vzdálenost mezi nimi. Objal ji, vroucně a sladce. *Lovec, její láska*. Dotkla se svalnatého ramene pod těžkou látkou pláště a zalil ji příval blaženosti.

Ach, vyvolávám tady duchy a tvrdě na to doplatím, uvědomila si vzdor tomu, jak silné dojmy ji zaplavily. Bude mi hrozně, nejpozději zítra ráno, až se probudím. Ale teď je přece teď, rozhodla se nakonec. Pohladila ho po teplé, živé tváři, tam, kde měl okraj masky, zbavující jeho tvář jakéhokoli výrazu. Možná ho to znervóznilo, rychle ji chytil za ruku a propletl prsty s jejími. Neřekl ani jediné slovo, nemusel. Ležel vedle ní, byl s ní a objímal ji, zatímco kolem nich pádila noc. Zůstal s ní tak dlouho, až se za oknem objevil první náznak ranního šera. Ještě jednou, naposledy ji něžně políbil a tiše se zasmál, než zmizel stejně náhle, jako se objevil.

Nechci se probudit, nechci, říkala si. Ale nakonec bylo ráno a ona se probudit musela. Seděla na své posteli omámená a dezorientovaná. Moc si neodpočinula. Vlastně se cítila, jako by tu noc probděla a ne prospala. No co, to se někdy stává. Vzpomněla si na neuvěřitelná vyprávění Mary. *Krumm*, starý havran byl taky pěkně vyčerpávající noční host, jako upír. No, jestli byl její tichý noční návštěvník upírem, tak už chápala ty, kteří se prý od nich nechali vysát až do poslední kapky krve. Takovému těžko odolat, i když v existenci podobných bytostí nikdy nevěřila. Vstala. Koupelna, voda. Pak kafe a vzkříšení z mrtvých bude jakž takž úspěšné, doufala. Po patnácti minutách ve sprše se, už oblečená, vracela do ložnice. Dole v kuchyni narazila na tátu, který po včerejším veselém večeru taky nepůsobil tím nejčerstvějším dojmem.

Ještě zašla ustlat. Zahleděla se trochu nepřítomně na svou postel. Dole na peřině byla nějaká dlouhá tmavá šmouha, vypadala jako od bot. Zamračila se. Co? Ano, na její posteli byly patrné dva dolíky, jako by tam v noci spolu leželi dva lidé. Chytila se v náhlém rozrušení za hrdlo. Pak vzala do ruky polštář a přivoněla si k němu tam, kde ležela hlava muže, o němž se jí zdálo. Anna měla z kuchyně spolehlivě vytrénovaný čich a byla na něj patřičně hrdá. Pomalu a jemně vtáhla vzduch. Ucítila slabou stopu vůně. Sotva patrnou, ale mimo jakoukoli pochybnost jeho. Nohy se jí roztráslly, sedla si na postel a mechanicky sebrala z prostěradla cosi modrého. Ptačí pírkó, *Lovcovo modré pírkó*. Otec na ni zdola něco halekal, ale ona hodnou chvíli nebyla schopna ani hlasu, ani pohybu. Cože je za den? Co má dnes dělat? Netušila, v hlavě totálně vymetené. Jen seděla a zírala na peříčko v rozechvělé ruce. Když se sebrala natolik, že dokázala vstát, opatrně je uložila do skříňky na ozdoby, postavené nahoře na toaletním stolku, a přidržujíc se pro jistotu zábradlí sestoupila dolů.

Telefonicky ohlásila Richardovi zpoždění, nachystala si snídani a k ní vyslechla tátovy komentáře ke svému neuspořádanému životnímu stylu. Kdyby dbala jeho ponaučení, chodila zavčas domů a dostatečně spala, nebyla by ráno jako mátoha. Vnímala jeho řeči jenom okrajově a doufala, že se pro nedostatek její pozornosti neurazí. Do bistra přišla až po deváté a rovnou upozornila kolegy, že fakt nemá dobrý den, tak ať s ní raději moc nepočítají. Zapadla do kanceláře a složila hlavu do dlaní. Za chvíli přijde Tomáš. Měla sto chutí zavolat mu, aby nechodil. Málem to impulzivně udělala, už se natahovala pro telefon.

Ale než našla jeho číslo, rozvážila si, že tohle by asi byla pořádná pitomost. Jestli nedokáže odlišit sen od skutečnosti, může se zrovna objednat k psychiatrovi. Ne, teď hned se uklidní a bude hledat pro to, co se stalo, nějaké racionální vysvětlení. Potřebuje se dostat nohama zase zpátky na zem a Tomáš je ten pravý, který jí v tom pomůže. Nehledě k tomu, že mu onehdy něco dost zásadního slíbila, za plného vědomí a v bdělém stavu.

S psychiatrem zatím ještě počká, ale jenom tak tu noční záležitost taky nenechá. To, co se jí přihodilo, bylo přece jenom poněkud extrémní. Chvilku váhala, než vyťukala číslo Michala Zahradníka. Trochu rozpačitě se s ním pozdravila a všechno mu vypověděla. Slíbil jí, že se za ní během dnešního večera zastaví. Souhlasila, to bude nejlepší. Na tatínka si vzpomněla, až když telefon opět složila. No co, aspoň bude mít táta další zajímavé téma k přemýšlení. Pohled na hodiny jí ukázal, že už je deset. Nadechla se a statečně opustila kancelář právě v okamžiku, kdy Tomáš vstupoval do bistra.

Neměl mnoho času, spěchal na pracovní schůzku, a proto si nevšiml, jak je vykojená. Vypil espresso a zamával jí už na odchodu. Anna však po celý zbytek dne chodila jako tělo bez duše, neschopná soustředit se byt' na ty nejjednodušší věci. Odpoledne její napětí ještě vzrostlo a netrpělivě vyčkávala večera, až za ní Michal přijde a řekne jí cokoli, co ji zbaví mučivé nejistoty. Spěchala domů a dala se do úklidu. Musela se nějak zaměstnat, jinak by její přepjaté nervy snad praskly. Táta se balil a byl soustředěný na svoje záležitosti, proto ani nekomentoval, že lítá po bytě nahoru a zase dolů jako veverka v kleci. Jídlo k večeři vzala z bistra, dnes opravdu neměla na vaření ani pomyslení. Bylo šest, když se konečně ozval domovní zvonek.

„Někoho čekáme?“ zeptal se táta překvapeně. „Poprosila jsem známého, aby se zastavil. Potřebuju s ním něco probrat. Jo, tati, je to nutné,“ předešla dalším otázkám. Návštěvníci byli dva, Michal a Nikolaj. Zdvořile pozdravili a tatínek jim vlašně odpověděl. Další cizí chlapi, se kterými jeho dcera kamarádí. Představila je: „Doktor Michal Zahradník a Nikolaj Alexandrovič Zorin, Tomášův kolega.“ Ještě i Rus, konstatoval. Všem uvařila čaj a on mezitím vyzvídal, čeho že je Michal doktorem. Když mu to sdělil, táta se znepokojeně zavrtěl. Bože uchovej, snad dcera nezvažuje dokonce zjevný a úplný odpad od víry svých otců. Michal se jen pousmál, jak mimoděk zachytil, co mu běží hlavou.

Pozvala jej nahoru, na místo činu. Následoval ji, zatímco Nikolaj dělal společnost otci. Ten byl právě na infarkt ze skutečnosti, že jakýsi neznámý muž přímo před jeho zraky vpochoďoval do ložnice jeho neprovdané dcery. Michal si sedl na Anninu postel, zavřel oči a položil ruku na polštář. Chvilí tak setrval, než jí sdělil, co si o věci myslí. Bývají prý takové sny a mohou být i velmi živé. Když se něčí duše pohybuje světem snů, navštěvuje občas lidi, k nimž má silný citový vztah. Není proč se znepokojovat. Mluvil klidně a oči mu přitom jemně zářily.

„Co to znamená?“ zaútočila na něj rozrušeně. „Johan přece zemřel! Ano nebo ne? A co to pírkó?“

„Vždyť sis ho možná sama přinesla na šatech,“ uhnul očima někam za ni. „Johan odešel, ale to přece ještě neznamená, že se ti o něm nemůže zdát. Zeptej se nakonec svého otce, co k takovým věcem říká židovská tradice.“

„Pchá,“ prskla Anna odbojně. To by si teda dala, poslouchat nějaké staré historky. Je pravda, že na konci Michalovy řeči byla o něco málo klidnější, ale vůbec o nic šťastnější. Sfoukl jí svíčku, jak se ostatně dalo čekat. To jí jen na chvíli chytla taková bláhová naděje, říkala si, zatímco její nálada prudce klesala dolů, do známé tmavé jámy stesku a prázdnoty. Věděla, jak to dopadne, už když se jí ten sen zdál, věděla, že jí potom bude zle. Teď to přišlo jako účet za bláznivou radost, které dovolila vzplanout. Účet s úrokem, přesněji řečeno. Tohle už příště ne, umiňovala si, to je moc drahý špás. Sestoupili po schůdcích do kuchyně, aby se připojili k ostatním. Otec na dceru vrhl nevěřící pohled: mezitím totiž trochu vyzpovídal Nikolaje. Tak je to tady, křesťani. Jeho dcera se přátelí s křesťany a prý si spolu skvěle rozumějí. Jaká asi tak může mít s těmihle lidmi společná témata? Tohle tedy nechápe, jako že je její táta.

Třeba byste se mohl pokusit, uslyšel náhle jasně a nahlas ve své mysli. Otočil se, jako by ho píchl. Vysoký doktor Zahradník se na něj díval jasnými modrými očima. *Ano*, přiznal se k svému.

Co je zač, ten člověk?

Usmál se a dál k němu promlouval stejným způsobem. Hebrejsky, archaickým knižním jazykem a z takové důvěrné blízkosti, že to skoro nebylo k snesení. Anna ani její ruský kamarád vůbec nic nezpovírali. On sám na Michala hleděl jako hypnotizovaný, čím dál bledší a rozehvělejší. A poté se rozhostilo naprosté ticho, rušené jenom mechanickým odtikáváním nástěnných hodin. Nikolaj na ně rozpačitě pohlédl, aby zjistil, že už je více, než čekali. Hosté poděkovali za čaj a sbírali se k odchodu. Anna si při té příležitosti povšimla, že

otec je nějak neobyčejně tichý, ale netušila, zda je to pro ni dobré, či to věští bouřku na obzoru. Michal s Nikolajem se mezitím rozloučili a zmizeli.

„Kdo jsou ti lidi?“ zeptal se dcery znepokojeně, když osaměli. Zasmála se: „Vždyť ti to řekli, tati.“

„To nemyslím, dítě. Asi blázním. Ten Zahradník není žádný jen tak člověk, jinak nevím vůbec nic. Snad je to *posel*. A mám-li pravdu, musím si položit zásadní otázku, proč se někdo jako on vydává na návštěvu k mé dceři v doprovodu mladého pravoslavného Rusa.“ Jen zavrtěla hlavou, ale Michal na otce asi udělal opravdu velký dojem, protože zůstal po celý zbytek návštěvy nezvykle mlčenlivý a uzavřený. S úlevou shledala, že jeho bojovnost kamsi vyprchala a uvolnila prostor příjemnější, vstřícnější atmosféře, která mezi nimi poslední večer zavládla. Čím to, že se táta v krizi vždycky choval líp, než když bylo všechno v pořádku? Vzpomněla si, jak byl hodný a chápavý, když zemřel Johan. Ani jedno nesnášenlivé slovo, ani jednu kritiku její volby partnera a jejího způsobu života od něj tehdy neslyšela. Škoda, že to tak nemůže být pořád. No, možná táta myslí, že by pak byla moc rozmazlená. Příštího dopoledne se spolu dojatě a se slzami v očích loučili na letišti, šťastní, že spolu pár dní pobylí. Ale když se letadlo vzneslo vzhůru, otec i dcera si uvědomili, jak jsou oba upřímně rádi, že se zase každý vrací zpět do svých vlastních kolejí.

Následující dny byly naplněny tvrdou studijní prací. Dokonce si vzala volno v bistro a *zalehla na matrace*, jak tuhle přípravu ke konečnému boji nazvala. Vídala se jen s Tomášem, který jí pomáhal a povzbuzoval ji v pracovním úsilí. Někdy byla tak unavená a měla ze závěrečných zkoušek takový strach, až měla pocit, že se ocitla ve zlém snu. Snad se z něj už probudím, doufala. Tomáš jí těšil, že je všechno na dobré cestě, vždyť diplomku obhájila skvěle. To ale příliš nepomáhalo, neoplývala nikdy žádným zvláštním sebevědomím a teď pod tlakem si sebou vůbec nebyla jistá.

Nenaplánovala si ani žádný prázdninový program, byla hrůzou z těch státnic úplně sešněrovaná. Chovala se málem, jako by už žádné potom nemělo nastat. Tomáš jí však nečekaně navrhl, aby s ním na týden zajela na Valašsko, nebude tedy zcela bez dovolené. Pojedou, až se Nikolaj s Marou vrátí z Ruska, kam měli už za necelý týden odlétat. S ní se taky dlouho neviděla, stejně jako ona sama dělala, co mohla, aby si ve škole uzavřela ročník. Jednou si ale zavolaly, jen tak na lehkou notu. Se zájmem si vyslechla novinky. Jak Mařina matka přiletěla z Dánska, aby se seznámila s dceřiným snoubencem a jeho projektem. Prvního večera udělala dceři kvůli jejímu nerozumu přednášku, završenou slzavým výstupem, a toho následujícího byl před její kamennou tvář přiveden *ten Rus*. Třetího dne ráno vyšlo slunce a v domě Solných zavládla úplně jiná nálada. Maminka nadále shledávala Rusa i jeho projekt naprosto úžasnými. To si Anna uměla živě představit. Nikolaj si lidi získával zcela bezděčně, ale pokud si dal ještě záležet, musel být účinek jeho šarmu na budoucí tchyni fatální. Země původu mu byla odpuštěna a cokoli navrhoval a dělal, bylo dál hodnoceno převážně v superlativech. Mara se svěřila, že si v té dokonalé harmonii mezi matkou a snoubencem už začínala připadat poněkud nadbytečná. Shrnuto, podtrženo, po jejich návratu z Ruska se neprodleně začne se stavebními pracemi v domě. Taky zaangažují sousedy a spojenými silami vyvinou tlak na magistrátní úředníky, aby se špatným technickým stavem jejich ulice začali už konečně něco dělat. Jak jinak, když Nikolaj Alexandrovič shledával současný stav Sušilky nedůstojným toho, aby tam bydlela jeho snoubenka.

Nikolaj v těch dnech k Anně také jednou zašel. Aspoň se na chvíli soustředila na jiné záležitosti než na hrozící zkoušky. Ta návštěva a řeč, kterou spolu vedli, jí nakonec Nikolaje ukázala zase v jiném a trochu překvapivém světle. Poprvé v životě si uvědomila, jak má rád svou rodnou zemi a jak v cizině strádá steskem. Povídal jí o své rodině, přátelích, o jejich tradicích, o místě samém a životním způsobu. Také o nádherných zlatých chrámech, jež s Marou plánuje navštívit, a mezi řádky i o naději, kterou v to vkládá.

„Ty, Nikolo, já nevím,“ zareagovala zdrženlivě. „Nechci ti brát vítr z plachet, ale netlačíš s Marou moc na pilu? My jsme tady u nás dost zdrženliví a nemáme rádi velké naléhání. Jsme malý národ a náš způsob boje je tedy celkem logicky nenápadný a dost zrádný. Formálně se přizpůsobíme, když už nás někdo přinutí, ale uvnitř zůstaneme sví. Na nás už si všelijaké instituce a ideologie vylámaly zuby. Němci nám za druhé světové říkali smějící se bestie a já se vsadím, že z nás byli pěkně nervózní. Těžko přesvědčit skeptiky se smyslem pro humor. Tak bych ti doporučovala, aby sis s sebou vzal do kufru třeba Švejka a občas si kousek přečetl, až tě bude zmáhat nějaký moc silný posvátný zápal.“

„Ale ty jsi přece Židovka, ne?“

Zasmála se: „U nás je to smíchané jako v tavicím kotli, Slovani, Němci a Židé, abych vyjmenovala základní ingredience. Takovou směsku nikde jinde nenajdeš. Zrovna teď po tátově návštěvě se mé sympatie prudce kloní k postoji, který jsem ti právě popsala.“

„Tvůj otec je náhodou člověk hodný respektu. S jeho názory se neztotožňuji, nicméně s jeho charakterním postojem ano,“ mračil se Nikolaj. „Rozumím mu mnohem víc, než těm zdejším zatraceným švejkům, o nichž netuším, jestli mají vůbec nějakou páteř.“

„Tak teda hodně štěstí,“ popřála mu Anna, „byl jsi varován předem.“

„Stejně se domů těším, strašně moc. Ani jsem netušil, jak mi *Rossija* chybí. Ale teď mi ještě pověz, co ty? Od Tomáše vím, že se setkal s tvým tátou. Taky mi denně přináší zprávy o postupu příprav ke zkouškám. Bere to děsně vážně, skoro jako by se na ty státnice chystal sám. Takže, ty, Tomáš a magické Valašsko, neuniklo mi tady něco?“

Trochu váhala, jak pojmout odpověď: „Co bych ti tak řekla? Vždyť ho znáš mnohem líp. Zkrátka skvělý chlap, kamarád do deště. I do jiných živelných katastrof, jak nakonec sám dobře víš, když zvládá kromě svých vlastních úkolů a příprav na moje státnice i tvoje zašantročené účty.“

„*Prosti*, dělám, co můžu. Opravdu,“ ošíval se zvědavec.

„Jo, já vím. Už je to lepší, ale na náš vkus ještě pořád ne úplně dobré.“

„Beru na vědomí. Přesto bych se ještě rád vrátil k tématu.“

„Hmm, ono je to těžké. Přece jenom je to teprve pár měsíců od doby, kdy Johan odešel. Ale Tomáše bych s klidem nazvala svým nejlepším kamarádem.“

„Rozumím, chce to svůj čas,“ usmál se. „Ale přál bych vám to.“

„Díky, pane rytíři. Jinak mám radost, jak teď spolu vy dva s Tomem vycházíte. Kéž vám to vydrží. A když už jsi mě tak důkladně vyzpovídal, tak se taky svěř. Zásnuby přece znamenají, že svatba je už skoro na obzoru, ne?“

Uhnul pohledem. „O tom se ještě blíž nemluvilo. Je to přece krásný čas a jenom jednou v životě. Není kam pospíchat.“

Vykulila oči a trochu se do něj opřela: „Ne? Vždyť ti bude co nevidět dvaatřicet! Na co chceš čekat?“

Reagoval neochotně: „Copak si to nemůžeme prostě v klidu užít? Stejně se nějakým řečem v Rusku nevyhneme. To víš, ženské. Teta Dáša.“

Trochu ironicky se zasmála. „No, tak to bys měl docela rychle přemýšlet, co jim povíš, až se začnou vyptávat. Aby si Mara, *cholile*, nemyslela, že o ni vlastně nestojíš.“

„Přeložil jsem si to tvoje *cholile*. My říkáme *Gospodi, sochrani*,“ podotkl.

„Dobrý, ale to není odpověď.“

„Víš, že jsi jako vosa? Aby se Tomáš nevyděsil.“

Mlčela a čekala. Nakonec se z nezbytnosti odhodlal: „Jo. Anno, to fakt není tak jednoduché. Zrovna ty bys mě mohla chápat. Samozřejmě, že tady jde o nějaká pravidla, ale taky ještě o tu druhou záležitost. Vždyť jsem ti o sobě tehdy vyprávěl, vzpomínáš? Když jsme spolu pekli ty piškoty.“

„Jistě.“ Takové vyprávění člověku z hlavy nevypadne. „Ale jakou to má souvislost?“

„Bohužel přímou. Popravdě, jsem zoufalý. Vůbec si nevím rady a bojím se, že Maře už brzo dojde všechna trpělivost.“

Polkla naprázdno. Tohle si dohromady nedala. Ona do chudáka Nikolaje tak šla, dělala si z něj legraci dokonce i před Tomášem. „Promiň mi,“ řekla spontánně. „Nevěděla jsem, podezírala jsem tě, že jsi sobec. Nebo praštěný.“

„V obojím máš pravdu. Asi jsem se do toho vůbec neměl pouštět, jenomže jsem už bez ní nedokázal vydržet.“ Z jeho hlasu zaslechla únavu. Už to určitě v duchu probíral aspoň stokrát.

„Dobře, a ona o tom ví?“

„Mara je snílek. Zázraky na přání, nejlépe ihned.“

Zareagovala, aniž příliš přemýšlela: „Proč nakonec ne? Jsi přece věřící. Ty zázraky připouštíš na rozdíl od nás, skeptiků.“

Zavrtěl hlavou. „Nemám na to, ne když je v sázce tolik. Ano, věřím v zázraky, věřím v Boží moc. Viděl jsem na vlastní oči vytékat *myro* ze svatých ikon, a ne pouze jednou. Ale v tuhle chvíli jsem jako ten apoštol, který kráčel po vodě, načež ztratil víru a málem se utopil.“ Teď, když nic nepředstíral, vypadal velmi vyčerpaně a utrápeně. Nevěděla si jiné rady, než ho obejmout. „Odvalu. Nevzdávej se naděje,“ těšila jej, jakkoli nesmyslně to znělo. Když ho pustila, rychle se odvrátil a utřel oči dlaní. „Promiň.“

„Ne, neomlouvej se. To já musím. Byla jsem hloupá a zaslepená. Celou dobu jsem ti křivdila.“ Když se Anna ten večer s Nikolajem loučila, měla dojem, že jsou si bližší než kdykoli předtím. A zdálo se jí, že on její pocity sdílí.

Jak brzy jsem někdy s věcmi a lidmi kolem sebe hotová, uvažovala Anna, když té noci ležela v posteli, obklopená jen sametovým tichem a tmou. Nikolajovo rozpačitě naznačené, trapné tajemství jí otevřelo oči. Myslela, že ho má přečteného a do všeho dokonale vidí. Příště s těmi úsudky pomaleji, říkala si. Lépe se dívej a buď opatrnější. Tento dojem jí vydržel, ještě když Nikolaj a Mara odletěli na dovolenou.

Učila se tak moc, až jí z toho bylo zle. Poslední tři dny, cílová rovinka. Navštěvoval ji jenom Tomáš, kterému teď v Abaku pomáhala, světe, div se, Julie Hajduková. Komentoval to několika krátkými peprnými větami, ale rozhodl se zatnout zuby a strpět Juliinu pomoc i společnost. A když pak ten velký den skutečně nastal, tak tam šla a ty státní zkoušky prostě složila. Připadala si jako v transu, jako ve snu, ale nějakým zázrakem se jí to podařilo. Povedlo se to také kolegyni, s níž se setkaly před místností, kde se zkoušelo. Manžel jí hlídal plačící miminko, zatímco je trápili záludnými otázkami. Vyletěly pak z té učebny jak osvobození ptáci z klece, mladá máma ke svému děťátku a ona k telefonu, aby hned zvěstovala Tomášovi výsledek.

Poblahopřál jí a hned navrhl, že se spolu uvidí večer a trochu to oslaví. Přijala, proč ne? Načež se rozhodla, že půjde domů pěšky. Nutně potřebovala pohyb a čerstvý vzduch. Vezme to procházkou parkem před univerzitou a pak dolů, za hodinku to zvládne. Šlo se jí dobře, už byla přezutá ze společenských lodiček do pohodlnějších bot. Bylo jí docela jedno, jak vypadá kombinace decentních tmavých šatů a kecek, usmívala se na celý svět, rázovala a měla pocit, že se úlevou vznáší. Cesta trvala překvapivě krátce, asi byla tak nabuzená adrenalinem ze státnic. Už byla skoro doma, její ulice, její dům. Našla v kabelce klíče a odemykala.

Nálada se jí však zhoupla ke stavu nabručené naštvanosti, když si všimla nějaké tmavé siluety blokující schodiště. Bože, uvnitř jejich domu sedí nějaký bezdomovec, ohnutý, bunda s kapucí, kolena pod bradou. Tak přesně tohle nesnášela. Jak se sem dostal? Copak už jednou lidi nemůžou dávat pozor a pořádně zamykat? A vůbec, měly tu být už dávno nainstalovány kamery. Nebude se na toho *šnorera* dívat, ještě by to považoval za výzvu k navázání řeči. Držela si jej pouze v okraji zorného pole, aby měla přehled o jeho případném nenadálém

pohybu. Musela však kolem něj projít, pokud chtěla nahoru po schodech. Tak ne, rozhodla se rychle, raději pojede výtahem. Přivolala jej a nervózně přešlapujíc vyčkávala, zatímco chlap se pomalu posbíral a zamířil přímo k ní. *Ne ne, brachu, s tebou pohromadě já ve výtahu nejedu*, oslovila jej v duchu a zadržela dech, jak ji praštil do nosu zápach jeho nepraného šatstva.

„To mě moc mrzí,“ odpověděl na její myšlenky trochu monotónní, tichý hlas. Otočila se jako blesk a podívala se na toho muže zpříma, ještě zlomek vteřiny před tím, než omdlela.